

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **M. D.**
státní příslušnost: T. r.
t. č. pobytem X
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
se sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. V této věci jde o přemístění žalobce, který v Česku požádal o mezinárodní ochranu, do Bulharska na základě nařízení Dublin III. Podle žalobce tam dochází k diskriminaci Kurdů v azylovém řízení. Žalovaný to neměl řádně posoudit. A neobstaral si údajně aktuální podklady. Krajský soud proto musel vyhodnotit, zda rozhodnutí žalovaného tváří v tvář těmto námitkám ob stojí.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal dne 25. 9. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 1. 2023, č. j. X („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o této

žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Posoudil ji v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako nepřipustnou. Příslušnost k jejímu posouzení má totiž podle nařízení Dublin III Bulharsko.

3. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce nejprve na základě dlouhodobého bulharského víza (platného od 1. 7. 2022 do 1. 10. 2022) v červenci 2022 přicestoval do Bulharska, kde dva měsíce pracoval v hotelu. V září odjel do Česka. Vízum mu totiž končilo. V Bulharsku se mu nelíbilo. Měl zde konflikt s jedním Turkem, kterému vadilo, že je Kurd. S dalšími problémy se nesetkal. O mezinárodní ochranu v Bulharsku nechtěl žádat, protože Bulharsko je příliš blízko Turecka. Je si jistý, že by tam mezinárodní ochranu nezískal. Je tam rozšířený rasismus
4. Žalovaný dospěl k závěru, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III Bulharsko.
5. V rozhodnutí se žalovaný zabýval otázkou, zda v Bulharsku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Vycházel zejména z *Informace OAMP ze dne 24. 8. 2022, Bulharsko – Azylový systém* („Informace OAMP“). Žalovaný na podkladě této zprávy popisuje průběh azylového řízení v Bulharsku. Uvedl, že žadatelé mají v Bulharsku nárok na hmotnou pomoc ve formě ubytování, stravy, sociální pomoci, zdravotní péče i psychologické pomoci. Lékařská péče se poskytuje ve stejném rozsahu jako bulharským občanům. Dublinští navrátilci obecně nečelí omezením v přístupu k řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce, který podal svou první žádost, by tam umístili do jednoho z otevřených přijímacích zařízení. Zajistili by mu uspokojivé životní podmínky.
6. Žalovaný také poukázal na to, že na úrovni EU nevzniklo žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU („Listina EU“). Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska (jak to v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka). Bulharsko se rovněž považuje za bezpečnou zemi původu. Ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlížejí. O udělení mezinárodní ochrany zde ročně požádají tisíce uprchlíků.
7. Při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce uvedl, že nevěří bulharskému řízení. Je tam velká korupce. Bojí se, že by ho Bulharsko vrátilo do Turecka. Bulhaři navíc nenávidí přistěhovalce. Je tam velká diskriminace. V žádném případě se tam nechce vrátit. Žalovaný k tomu v kontextu čl. 17 nařízení Dublin III uvedl, že žalobcova tvrzení jsou pouze obecného charakteru. Ani v tomto směru nepředložil žádný důkaz. Bulharsko má podle nařízení Dublin III povinnost nestranně posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu.

III. Žaloba

8. Žalobce namítá, že v Bulharsku panuje korupce, diskriminace a averze vůči cizincům. Zpochybnil tím při pohovoru, že by Bulharsko jeho žádost o mezinárodní ochranu řádně

posoudilo. Žalovaný se tím však nezabýval a neprokázal, že bulharské státní orgány nediskriminují žadatele o mezinárodní ochranu. Ve svém rozhodnutí žalovaný vytýká žalobci, že jeho tvrzení jsou pouze obecná. Avšak on sám neposkytl žalobci příležitost je konkretizovat.

9. Žalovaný navíc vycházel z neaktuálních podkladů. Vycházel pouze z Informace OAMP. Tato informace ale nijak nepojednává o samotném azylovém řízení. Konkrétně o tom, zda se na garanci spravedlivého procesu mohou spolehnout všichni cizinci bez rozdílu. Kromě toho tato informace nereflexuje vývoj v souvislosti s válkou na Ukrajině. V jejím důsledku se mnoho evropských států potýká s nárůsty ukrajinských uprchlíků, což přetěžuje jednotlivé azylové systémy. Může to celkově omezovat přístup k řízení. Bez aktuálnějších informací žalovaný nemohl dostát své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Příslušnost Bulharska k posouzení azylové žádosti žalobce žalovaný určil podle čl. 12 nařízení Dublin III. Žalovaný považuje své rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobní argumentace nesvědčí o opaku.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba *není důvodná*.

12. Krajský soud se v návaznosti na žalobní námitky zabýval tím, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, pokud nepřihlédl k žalobcem tvrzené diskriminaci cizích státních příslušníků v Bulharsku při posuzování jejich žádostí o mezinárodní ochranu. Byť to žalobce neformuluje přímo (přestože ho právně zastupuje advokátka, která se věnuje cizineckému právu), jeho námitky zřejmě míří na použití čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systematickým (systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny EU.
13. V případě dublinského řízení má žalovaný vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). V otázce azylového řízení nicméně mezi členskými státy stále platí domněnka vzájemné důvěry. *Pro její vyvrácení musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by podepřel relevantními důkazy* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41).
14. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný své povinnosti shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státu dostál, pokud vyšel z Informace OAMP. Žalobci nelze dát za pravdu, že by tento podklad nebyl aktuální. Není totiž ze srpna 2021, jak namítá, ale ze srpna 2022. Žalovaný pouze nedopatřením ve odůvodnění svého rozhodnutí na jednom místě uvedl, že vycházel z Informace OAMP ze dne 27. 8. 2021. Součástí správního spisu je

však Informace OAMP ze dne 24. 8. 2022. Zároveň tento podklad vychází primárně ze zprávy AIDA (Asylum Information Database) z února 2022.

15. Nelze tedy tvrdit, že by žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, protože vycházel z neaktuálních podkladů. Ani žalobce navíc v tomto směru nenamítá žádné konkrétní skutečnosti, které by aktuálnost použitých informací zpochybňovaly. Pouze obecně poukazuje na vrůstající tlak na azylové systémy členských států v důsledku vlny ukrajinských uprchlíků. Žalobce však nedokládá, že by právě bulharský azylový systém byl v důsledku této vlny natolik zatížený, že by zde vyvstaly obavy ohledně jeho řádného fungování.
16. Z výše citované judikatury jasně plyne, že pokud chce žadatel o mezinárodní ochranu vyvrátit domněnku vzájemné důvěry, je na něm, aby uvedl a případně i doložil relevantní informace o systémových nedostatcích azylového systému, která dosahují úrovně špatného zacházení. To ale žalobce neudělal. I svá tvrzení o diskriminaci cizinců v bulharském azylovém systému nepodložil. Jak ve správním řízení, tak v žalobě. Navíc je vznesl až při seznámení s podklady rozhodnutí. Není ani zřejmé, kvůli čemu se žalobce domnívá, že by v Bulharsku čelil diskriminaci. Sám uváděl, že tam se státními orgány během svého dvouměsíčního pobytu problémy neměl. Jediný měl s občanem Turecka.
17. Žalobce vytýká žalovanému, že řádně nezjistil skutkový stav, pokud žalobci neumožnil rozvést a konkretizovat jeho tvrzení o rasismu a nevraživosti vůči cizincům. To však není pravda. V rámci pohovoru i seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný dal žalobci prostor k tomu, aby uvedl další skutečnosti nebo informace, které by žalovaný měl vzít do úvahy při svém rozhodování. Žalobce však nic konkrétního, z čeho by žalovaný měl usuzovat na možné nedostatky v bulharském azylovém systému, nevedl.
18. Žadatel o mezinárodní ochranu, obzvláště nemá-li ve řízení před žalovaným k dispozici právní pomoc, nemusí vědět, které informace jsou pro rozhodnutí správního orgánu relevantní. Je proto obecně nutné, aby správní orgán žadateli pokládal dostatečně konkrétní dotazy, které mu umožní tato tvrzení uvést. *Žalovaný se ovšem žalobce dotazoval, zda má nějaký důvod, pro který se nechce do Bulharska vrátit.* Žalobce nicméně kromě obecných tvrzení o rasismu žádný konkrétní důvod nevedl. A co je podstatné, neučinil tak ani v žalobě, pro kterou již využil pomoci právní profesionálky. Jeho nepodložená tvrzení a domněnky však nemohly zpochybnit obecný předpoklad, že bulharský azylový systém netrpí natolik závažnými nedostatky, že by ho tam Česko nemohlo předat.
19. Aby šlo o systémové nedostatky neslučitelné s čl. 4 Listiny EU, musely by dosahovat *obzvláště vysoké míry závažnosti*, která závisí na všech okolnostech případu (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, *Jawo*, bod 91). Obecné informace, které žalobce žalovanému a krajskému soudu poskytl, však nesvědčí o tom, že by to byl případ Bulharska. Jeho žalobní námitky proto nemohly mít úspěch.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
21. Pro úplnost krajský soud dodává, že samostatně nerozhodoval o odkladném účinku. Poté, co mu věc postoupil Krajský soud v Ostravě, bezodkladně rozhodl ve věci samé.
22. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 29. března 2023

Martin Kopa, v. r.
samosoudce